

SZABÓ ISTVÁNNÉ

Emlékül kislányomnak

Fagyos leveleken lépkedek a temetőben,
fájó szívvel roskadok a sírkövedre,
zokogva kérdezem a Jóistent:
„Miért vetted el gyönyörű gyermekem?”.
Némán ülök tovább a rideg kövön,
fejem az együtt töltött éveken töröm,
hogymiért történt ez velem.
Nem hallom már gyönyörű, csicsergő hangod,
elnémult minden, csak az éjszaka csendje
fog körül engem.
Hosszú éjszakákon álom nem jön a szememre,
csak kis fényképedet nézegetem,
de nincs hang, mosoly, némán nézel felém.

Szomorú fűzfa alatt alszod örök álmod

Rózsaszírommal rakom drága nevedet,
sírod köré gyöngyszemeket
teszek, hogy a napsugarak, ha rásütnek,
ragyogjanak feléd.
Te mindezt nem látod,
talán érzed, hogy veled vagyok,
fogom drága kis kezéd, mint mikor
az első lépéseket megtetted.
Csillogó két kis fekete szemed
rámnézett és nevetett.

Utoljára búcsúzom drága kincsemtől

Hideg, zord idő volt, mikor az utolsó estét töltöttem veled.
Sokáig voltam a kórházban, gondolkodtam, mit tegyek,
amikor kiléptem a kórházkapun,
hideg havas eső mardosta arcom,
zokogva lépkedtem a fagyos havon.
Reménykedtem, hogy csoda fog történni, és meggyógyulsz,
imádkoztam a Jóistenhez, ne vegyen el tőlem,
de imám meghallgatásra nem talált.
De azért a Jóistent szeretem, és hiszek benne.
Amikor fáradtan hazaértem, nem tudtam elaludni,
Te jártál az eszemben, drága kincsem, hogy mi tévő legyek,
mardosta a szívemet a fájdalom. Azt hittem, meghalok.
Szomorú kis szemed lebegett előttem és fájdalmas kis fejed.
Csak harcoltunk, harcoltunk, de el kellett, hogy engedjelek.

Várlak

Várlak, mert tudom, hogy jössz,
örökre magadhoz kötsz,
vársz engem, épp úgy, mint én.
Itt vagy már szívem mélyén,
mint hűvös vízi patak,
úgy oltod lelkem szomját.
Ha el is hagytál egy szürke nap,
akkor is nagyon szeretlek.
A látnok mondta, hogy jössz, és megérkezel.

Te vagy nekem a gyermekem

Remélem, tudod, hogy várlak, mennyire szeretlek,
Te vagy nekem az életem, te vagy a fény
a csendes éjszakában, te vagy vezetőm a néma világban.
Te tündökölsz fenn az égen, mint ragyogó csillag, te vagy ott,
ha fáj valami, te vagy ott, ha hívlak, te vagy, akit szeretek,
Te viszontszeretsz, te voltál a világon a legjobb ember.
Fénylő szemem könnybe lábad, sírva nézek az égre,
Hálát adok Istenkének, hogy te voltál a gyermekem.
Érted vagyok még hosszú úton, békében megyek feléd.

Gyönyörű üzenet

Emlékszel, édes gyermekem, arra a napra,
mikor két kezem kezedet fogta?
Elmúltak az évek, elmúltak az álmok,
jött a sok gond: rideg, álnok,
szívünket mégis valami nem hagyta, összefonta.
Emlékszel, édes gyermekem, arra a napra,
amikor szíved szívemmel egyszerre dobbant?
Mondd, miért hagytál el engem? Ha nem vagy velem,
fáj a lelkem. Édes kislányom, úgy vágyom rád,
mint a napsütésre. Olyan édes voltál, mint a méz,
érted mindent megtennék, ha velem lennél.
Nem számít a hulló őszi levél, csak együtt lássuk!
Milliónyi csókid hiányzik nekem, üzenetet küldök feléd:
Biztosan tartasz karjaidban, mert tudhatom, egy életre szerettél.

Alagút-levél Édesanyámhoz

Drága Édesanyám! Alagút végén várlak, hófehér ruhában, nyújtom két kezem feléd, amíg eléred az enyém. Fényes úton vezet az út hozzám, várlak, mert nagyon szeretlek. Amikor találkozunk, boldogan öleljük egymást, és mondom néked, drága Édesanyám, örökre egymásra találtunk a fényes égben. A Jóisten vár téged, nem tudom, hová sorol, de én mindig követlek téged, most, már nem engedem el a kezéd. Virágok közt sétálunk, egyelőre ezt adta az Isten, mondogatom, végre együtt lehetünk örökre. Angyalkák jönnek hozzám, kérdezik „Ő az Édesanyád?”. Büszkén válaszolom, hogy igen, akit én most már el nem engedek. Hogy mi lesz a sorsunk, nem mi mondjuk meg. A Jóisten majd ítélkezik felettünk. Bármilyen lesz is az, mi köszönetet mondunk érte.

Fény-Isten, Csilla és Anya

Az alagút végén állok, hangokat hallok, csalogat a fény, ott vagy, édes gyermekem, és mondogatod egyre: Édesanyám, régóta várok rád, ne félj, csak gyere a hangom után, nem fog fájni a szíved, mert ha ideérsz, megfogom a kezéd, és megmutatom, hol élek, mióta nem láttál. Istenem szólít: hazaértél gyermekem. Szólítom én is az Istent, elhoztam az édesanyámat az alagúton át, most már a fény felé fordítjuk orcánkat, megyünk együtt tovább, ahol nincs fájdalom, csak vidámság. Istenem, nyugtassál meg bennünket, hogy örökre veled lehessünk, és foghassuk fáradt két kezedet.